

Egy betegség története — a hit ereje

KORMOS JÁNOS

1952-ben született Hajdúböszörményben. Matematikus, informatikus, egyetemi tanár, a Debreceni Egyetem Közgazdaság- és Gazdaságtudományi Kar dékánja.

Római katolikus vagyok, gyermekkoromban, Hajdúböszörményben hívó emberek között nőttem fel. A családi környezet természetessé tette számomra a templomba járást, évekig rendszeresen ministráltam. „Amikor még gyermek voltam, úgy beszéltem, mint a gyermek, / Úgy gondolkodtam, mint a gyermek, úgy ítéltam, mint a gyermek. / De mikor férfivá nőttem, elhagytam a gyermek szokásait.” (1Kor 13,11)

Felnőttként a hitem megmaradt, naponta imádkoztam/imádkozom. Az országot, világot járva mindig betértem a templomokba, megköszöntem a Jó Isten eddigi segítségét, és kértem figyelmét, jelenlétét életem további szakaszában is.

Február végén komoly műtéten estem át. Egy korai fázisban felfedezett daganatot távolítottak el a szervezetemből. Jelenleg a felépülés stádiumában vagyok, az orvosok szerint az esélyeim a további élethez jók. Az elmúlt időszak sorsfordító szakasz az életemben. Az utóbbi hetek megpróbáltatásait csak a Jó Isten, a Teremtő segítségével, jelenlétével tudtam/tudom átvészelni. Ekkor, legnagyobb elesettségemben az Úr nem hagyott magamra, nyilvánvalóan és egyértelműen megmutatkozott. Tudom, az Úr minden teremtményét ugyanazon figyelemben, gondviselésben részesíti. Mégis azt kell mondanom, én *a Teremtő kiüntetett gondoskodását éltem és élem meg*. Mintegy ötven év után újra képessé tett Őt meglátni, meghallani és megérezni.

Jelenleg még nem ismerem a betegségem teljes lefolyását, végső kimenetelét. Emberi-orvosi értelemben az nem is tudható. Azt viszont biztosan tudom, az Úr velem van, vigyáz rám, ezért fel fogok épülni, meg fogok gyógyulni. Ebben a hitben, bizonyosságban írom ezeket a sorokat. Tudatában annak, hogy „most csak töredékes a tudásom” (vö. 1Kor 13,12), de Isten kegyelméből — ha csak ezen a szinten is — újra megértettem, mit jelent a hit, a remény és a szeretet.

A Teremtő feladatokat, teendőket is láttatott meg számomra, amelyeket a felépülést követően el kell végezni. Ezek egyike, hogy az új 'tudásomat' — élményeimet, tapasztalataimat — az egyéb adottságaim, lehetőségeim felhasználásával osszam meg embertársaimmal. Ez az én személyes küldetésem. Ezt az írást is a 'teljesítés' szerény részének számom, amikor beszámolok az Úr által küldött üzenetekről, a hitemet megerősítő élményekről. Tudom, hogy az alábbiak túlzottan személyes jellegűek. Remélem, ez az őszinte, közvetlen jelleg az írás hitelességét növeli. Tudom azt is, hogy sokan megélték, megélnék hasonlókat, a 'boldogok' hitük megszületésétől kezdve minden nap az általam most meg-

tapasztalt közösségben élnek az Úrral. Bízom benne, számukra sem teljesen érdektelenek a hitében megerősödött társuk gondolatai.

Az alábbiakban általam használt terminológia időnként vélhetően zavaró lehet a Szentírás értő-elemzői, a hittudomány művelői, de még a hitüket egyházi körben gyakorlók számára is. Az efféle hibákért elnézést kérek! A matematika alkalmazásaival, az informatikával foglalkozó emberként nem volt céлом, de hetekkel a műtét után erőm sem volt hozzá, hogy az írást ebben az értelemben tökéletesítem.

A hitet tápláló kapcsolat

A szóban forgó időszakban rám, a gyarló emberre mindvégig a különböző szinteken és formában megjelenő gyengeség, félelem, a rossz gondolatok általi megkísértettség, és a vissza-visszatérő hitetlenség volt a jellemző. A Teremtő mindezekre végtelen Bölcsességével, Erejével és sugárzó Szeretetével reagált. És végtelen türelmével. Akkor sem hagyott el, amikor a sokadik megerősítés után is még mindig féltem, kételkedtem, aggodalmaskodtam.

A néhány hét alatt lezajlott események: a kolonoszkipia pozitív eredménye, készülés a műtétre, elrendezni a magánélet és a munkahely leg-sürgetőbb dolgait, a műtėti-kórházi sokk, a gyógyulás során előforduló komplikációk feldolgozhatatlanok voltak számomra. Sem tudati, sem érzelmi síkon nem tudtam ezeket az eseményeket kezelni minden külső emberi segítség ellenére sem. Imáimban nagyon erősen kértem Isten segítségét, vágytam, hogy Vele beszélhessek. Mindig büszke voltam az akaraterőmre, a küzdeni tudásomra, de megértettem, ez esetben csak az Ő áldásával van esélyem megnyerni a harcot a gonosz kór ellen, amely alattomosan megtámadta testemet. A gondolataimban, a lelkemben néma, de nagyon erős sikolyszerű kiáltásokat hallattam. A Teremtő volt olyan kegyes, hogy meghallgatott, odafigyelt rám. Ebből tudtam töltekezni, erőt meríteni, a félelmeimet oszlató válaszokat kapni. *Az Úr visszaadta, illetve megerősítette a hitemet, és ezzel az egyéb erőimet is mozgósította. Már nem voltam egyedül, napról-napra tanújelét láttam és látom Isten gondviselésének.*

*Hogyan talált meg engem az Úr, a gyakran túlzottan is racionálisan gondolkodó, a mindig mindent megérteni és megoldani akaró kutató embert? Hogyan ajánlott közösséget nekem? A műtétet követő, lényegében még kábultságban eltöltött 1–2 napra, de főleg az éjszakákra a rettegés volt a jellemző. Az érzéstelenítők, fájdalomcsillapítók hatásának is köszönhető hallucinációkkal, víziókkal teli időszakot én úgy éltem meg, hogy az érzékszerveim, főleg az agyam fokozott működésben volt. Az elkapott félszavakból, a látott vagy csak képzelt képekből, a rossz közérzetből és gyengeségből rendre a legrosszabb következtetésekre jutottam. Ez érezhetően emésztette energiataralékaimat. Ekkor *szólt hozzám az Úr* egy korábban még soha nem észlelt, nem használt kommunikációs szinten. Álmokról fogok beszélni, de a Teremtő a hagyományos álmoképektől jelentősen eltérő vizuális élmények révén juttatta el hozzám üzeneteit. *Az Úr így mutatta meg magát.* Nagy elesettségemben nyugalmat, hitet, erőt adott. A lényé átjárt, az agyammal, hitem-*

mel erősen koncentrálna, mintegy behunyta szemmel az említett ismeretlen képi világban *láthattam is Őt: az Erőt, a Bölcsességet, érezhettem a Szeretet melegségét.* A rettegést ezen az egyetlen módon voltam képes megélni s túlélni. A szokásos agyi tevékenységeim, emberi kvalitásaim ehhez kevésnek bizonyultak. A felépülés időszakában megjelenő félelmek, aggodalmak legyőzéséhez is rendre szükségem volt a segítségére. A hallucinációk, víziók során a konkrét képek többnyire riasztóak voltak. De közben megértettem, mekkora érintetlen területe van az agynak — a szellemnek, a léleknek. Egy nagyon gazdag világ létezik, amiben mi emberek nem, vagy csak alig élünk. Ezen szellemi/lelki világ csatornáin keresztül van esélyünk megtalálni az Urat, beszélgetni a Teremtő Erővel, az Isteni Bölcsességgel. A bekezdés elején feltett kérdésre valójában módosított válasz adható. A fent leírtak mentén adta meg az Úr számomra az esélyt, hogy *én találhassam meg Őt, tagja lehessen az Ő közösségének.*

A gyógyulási folyamat mindenki szerint (orvosok, családtagok, barátok) jó irányba halad. Én, a gyarló ember hosszúnak, lassúnak, gyötrelmesnek érzem. A folyamat mérföldköveinél szükségem van *az Úr megerősítő gondoskodására.* Ha ismeretlen új fájdalom (a műtéti terület érzékenysége, hátfájás, izzadás, hányinger stb.) jelentkezik, ha módosul az étvágy, az emésztőrendszer működése, hozzá kell fordulnom, 'látanom, hallanom' kell Őt. Ilyenkor leülök, imádkozom, vagy a Bibliát olvasom. *A Teremtő jelenléte, Bölcsessége megnyugtat, 'lecsendesít'.* Tudom, a folyamatok az Ő figyelme mellett mennek tovább jó irányba.

Reményt adó jelek, üzenetek

Az előző év késő őszen a mindennapjaimban egyértelmű változásokat észleltem. Fáradékony voltam, rossz volt az általános közérzetem, csökkent a munkabírásum, az alkotókedvem. Nem mellesleg jól észrevehetően módosult az emésztőrendszerem működése. Nem tulajdonítottam ennek jelentőséget, az orvosoknak is csak részben említettem. Pedig, kellene ennél világosabb intések? *Az Úr szólt,* ember, menj, mozdulj, itt az idő! Én, a buta ember a változásokat a más okok miatt szedett antibiotikumoknak, a rendszerestől eltérő étkezésnek, és a direkt stressz hatásoknak tudtam be. Az orvosokat egyéb, engem nyugtalanító bajaimról tájékoztattam. *De a Teremtő beavatkozott,* a szükséges irányba terelte az orvosok gondolatait, és ők elvégezték a megfelelő vizsgálatokat. Ennek és nem az én panaszleírásaimnak köszönhető, hogy mintegy véletlenül időben felfedezték a kórt.

Mikor kiderült a baj, nagyon megijedtem. Rám zuhant az emberi jelentéktelenség, a teljes kiszolgáltatottság, a tehetetlenség érzése. Beosztásomnak, pozíciómnak is köszönhetően a legkiválóbb orvosok vizsgáltak, mondtak véleményt, hoztak döntéseket. De én elegettségemben magamra maradtam. Elővettem a Bibliát. Néhány lapozást követően egy általam korábban soha nem olvasott oldalra vezette *az Úr a kezemet:*

„Fiam, ne késlekedj, hogyha megbetegszel,
imádkozz az Úrhoz, és meggyógyít téged.

Menekülj a bűntől, s legyen tiszta a kezed,
Tisztítsd meg a szíved minden gonoszságtól. (...)
De hívd az orvost is, az Úr alkotta őt is,
Ő se hiányozzék, mert rá is szükség van.
Van, amikor az ő kezében van az egészség,
Mert hiszen ő is könyörög az Úrhoz,
Hogy munkája nyomán javulás álljon be,
S adjon gyógyulást az élet javára.”
(Sirák fia könyve 38,9–10.12–14. Orvos és betegség)

Világosság, erő és remény költözött belém a sorok olvasásakor. *Éreztem az Úr jelenlétét, azt, hogy nem vagyok egyedül, hogy a Teremtőm, az Istenem velem van. Ő jelzett, ő mozgatott engem, hogy folytassam a kivizsgálásokat, és Ő irányította az orvosok gondolatait, cselekedeteit. Az egész addigi folyamat érthetővé vált.*

Ennek az erősödő érzésnek köszönhetően a műtét előtti elesettség, kételyek, félelmek helyét egyik percről a másikra bizonyosság: a hit, erő, reménység foglalta el. Az utóbbi hónapok, sőt évek legnyugtatóbb, legpihentetőbb éjszakáival *ajándékozott meg az Úr* a műtét előtt. Segített gyűjteni az erőt.

A kórházban hat nappal a műtét után már lassan normális ételleket ehettem volna, ha nem jön közbe két nem várt esemény. Az egyik egy erős allergia az aktuálisan adott fájdalomcsillapítóra, a másik egy vénás vérzés. Ezek két nappal hátráltatták a felépülési folyamatot, ami praktikusán azt jelentette, hogy újra visszatértem a víz/tea kis kortyokban étkezési szinthez. Kellően el is voltam keseredve, a félelmeim megizmosodtak. A Kossuth Rádiót hallgattam, és a vasárnapi miseprogramban az evangéliumi tanítás témája „Ne aggodalmaskodjatok!” (Mt 6,25) volt. Az evangélium és a prédikáció mondatai hozám szóltak. Visszanyertem hitemet, nyugalmamat. *Az Úr ismét üzent.*

Az Úr figyelme a konkrét testi-lelki bajaim mellett másra is kiterjedt. Két évvel ezelőtt egy embert próbáló 4–5 éves magánéleti krízis után egymásra találtunk, és össze is házasodtunk a második feleségemmel. A kapcsolatunkat mindketten a Sors ajándékának tartottuk. A szerelem, a szeretet, a tisztelet valós jelenléte ellenére bennem mindvégig ott voltak a racionális énem által megfogalmazott kérdőjelek, félelmek. Rendben van itt minden, lényegesen idősebb is vagyok, hogyan lehet ennyire kegyes hozzám a Teremtő? A Jó Isten most értette meg velem a második feleségem szerepét. Ezekben a napokban nélküle egyedül maradtam volna. A gyerekeim külföldön, édesanyám, testvéreim más városokban. Ő állt és áll végig mellettem, sokszor szó szerint az ágyam mellett. Őt az *Úr védőangyal-ként küldte* mellém. A gondolataimból eltűnt minden fenntartás, helyette a teljes bizalom érzése költözött lelkembe. Az ez irányú rám háruló feladatokat is ekkor értettem meg.

Egyik nap ebéd után véletlenszerűen felütöm a Bibliát valahol. Szisztematikusan is olvasom — lassan haladok, remélem, van még sok időm

a tanulmányozására —, de most nem Izrael népének történetével akarom gazdagítani az ismereteimet. Most a Tanítással, a Bölcsességgel szeretnék ismerkedni, az Úrral szeretnék találkozni. Természetes módon a dupla oldal első kiemelt szövegére fókuszál a szemem.

„Megőrzi őt az Úr és életben tartja,
boldoggá teszi itt a földön,
s nem adja ellensége hatalmába.
Betegágyához segítséget hoz az Úr,
Fekvőhelyét kényelmesre cseréli. (...)
„Uram, könyörülj rajtam,
Gyógyíts meg, mert vétkeztem ellened!”
(Beteg imája elhagyatottságban — 41.(40.) zsoltár, 3–5)

Leírva látom, amit ügyetlenül magam is megfogalmaztam — kérttem, reméltem — az elmúlt hetekben. Elfogytak a szavaim, de a *Szentírás a segítségemre sietett*.

A szóban forgó általam olvasott biblia 1456 oldalas. Ha egy véletlen oldalfelütésnél — értsd, valahol középen — ki is zárhatjuk az első és az utolsó néhány száz oldalt, akkor is mintegy 1000 oldal közül választhattam. A véletlen törvényszerűségeit ismerő, kutató emberként pontosan tudom, mit jelent az egy ezrednyi esély. Azaz, pontosan tudom, értem, nem a közel nulla valószínűségű esemény következett be. *Látni, érezni vágytam az Urat, és Ő megtisztelt a figyelmével.*

Amikor a gyógyszeres utókezelés indul — hiába a maximálisan humanus, kollegiális orvosi magatartás —, ismét elfog a félelem, a kishitűség. Nagyon szégyellem e miatt magam az Úr előtt. Tudom, érzem, hogy Ő velem van, én meg kétségek közt botladozom. Egyik nap összefutok az egyik 4–5 évvel fiatalabb, volt kollégámmal — előttem volt ugyanabban a rendelőben. Röviden elmondja, 6 hete műtötték tüdőrák miatt. Sok áttétet is azonosítottak. Esélye semmi — mondja ő. Mindig van esély, soha nem szabad feladni — próbálom vigasztalni, és komolyan így is gondolom. De akkor azonnal, később már mintegy megszegyenülten tudatosítom magamban: *A Teremtő az én vállamra hordható, elviselhető terhet rakott, s ezen teher viselésében rendre segítségemre siet. Mégis hitetlenkedem, aggodalmaskodom? Nem viselkedhetem így, hinnem és bíznom kell Istenemben! És akkor elönt a Remény érzése. Nem lesznek újabb komoly megpróbáltatások! Amik adódnak, azokat legyőzöm, azokon úrrá leszek, és teljesen meggyógyulok! A korábban említett feladatok mellett rám még szüksége van a gyerekeimnek, a féléves és a később születendő unokáimnak, a feleségemnek, a testvéreimnek. A gondolat sor végére világossá vált, a Teremtő ismét üzent: Ember, higgy és remélj!*

Öt héttel a műtét után épp egy kontroll-vérvételre indulva a karjaimba is kisugárzó erős mellkasi fájdalmat, légszomjat, szédülést, hányingert éreztem. Hívtam mobilon a felügyeletemet ellátó belgyógyászt. Épp dolgozott, negyedóra múlva már fogadott is. Teljes körű mellkasi

vizsgálatot rendelt el. Természetesen nagyon megijedtem, de a rette-gésnek a korábban megélt foka nem tért vissza. Éreztem, *a Teremtő ve-lem van, vigyáz rám*. Vigyáz rám, elérhetővé teszi az orvosaimat, és irá-nyítja a cselekedeteiket. Ijesztő fájdalom sorozaton, majd egy soha nem kellemes vizsgálatsorozaton kellett átesnem. A panaszaim pontos oká-ra ugyan nem derült fény, de megállapították, az embólia, az infark- tusveszély kizárható, továbbá mintegy mellékesen(!) kiderült, tumor áttétek ezen a területen sem azonosíthatóak. Mindezzel *az Úr továb- bi erőt, reményt adott*, hogy meggyógyulok, teljesen felépülök.

**Gondviselés jelei,
az Isteni Szeretet
megnyilvánulásai**

A műtétet követő napokban a Teremtő tudtomra adta, hogy két pró- bát ki kell állnom, mert csak akkor tudnak segíteni az orvosok. Nem hagy magamra, mindkettőnél ott lesz velem, mellettem, de megér- tette velem, hogy nekem is harcolnom kell, akarnom kell élni!

Az első esetben erős csuklással-hörgéssel ébresztett a kapcsolódó mély-kába álmomból, hogy levegőhöz, vérhez, gondolathoz jut- hassak. Segített felhörögni valamit a nyelőcsőből, légcsőből, hogy ezen a világon maradjon esélyem az életre. Az újszülött csuklása, felsírása lehet hasonló. *Az Úr ismét életre segített*.

A második 'próbát' a vérzés jelentette. Az ügyeletes orvos a drain- cső helyén keletkezett, nagyon enyhén vérző nyílást egy öltéssel szű- kítette. Az Isteni Bölcsesség a nővérekkel egy speciális tasakot tetetett fel — soha korábban, pedig akkor sokkal indokoltabb lett volna. Most kellett, hogy ne vérezzem össze az ágyat, a szobát! Majd négyórás pi- hentető alvást követően *az Úr felélesztett* egy olyan képsorral, ami egy- értelműen mutatta a vérzést. Kellemetlen, erőmet próbára tevő al- tatásos beavatkozáson kellett átesnem, de miután magamhoz tértem, azonnal megértettem, mindezt az Ő Bölcsessége vezérelte. Az alig ész- revehető probléma helyett generált egy erősebb vérzést, amit aztán az ügyeletes orvosok kezelni tudtak. Egy kontrollálatlan helyzetben bekövetkező vérzésnek — nem ébredek fel időben, mindez két nap- pal később már otthon, a kórházból való távozás után történik — be- láthatatlan következményei lehetnek volna...

Belső fájdalmakról, némi légszomjérzésről számoltam be a keze- lőorvosomnak. Ő alaposan megvizsgált, vérvételt és röntgent ren- delt el. Az eredményeket analizálva megnyugtattott, de azt kérte, mi- vel fennáll az embólia veszélye, időlegesen növeljem meg a véralvadásgátló napi adagját. Ismét a rettegés lett úrrá rajtam, hogy valami nagy baj lehet, de *az Úr megnyugtattott*. Megértettem, az or- vosokat az Isteni Bölcsesség úgy irányította, hogy még nagyobb biz- tonságban legyek. A rendelkezésre álló kisebb dózissal kellett elér- ni, hogy 4-5 nap alatt legalább annyit vigyek be, mintha a másfélszeres dózist használnám naponta. Elemi iskolai feladat, de én egy rossz elvet agyaltam ki. Csakhogy egyszerűen elszámoltam az annak meg- felelő időbeosztást. Az én érdekemben az Isteni Gondviselés hibá- san végeztette el velem, a matematikussal az alapl műveleteket, így korrigálva a rossz elvi megoldást.

Mintegy 3 héttel a műtét után imádkozva kértem az Urat, tün-tesse el végleg a testemből, lelkemből a gonoszt, a kórt, a szerveze-temet roncsoló betegséget. Közben még gondolatban is félttem ki-mondani, hogy azért, mert megnyomorít, olyan szinten megrémiszt, hogy nem marad erőm a felépülésre. Órák múlva, de főleg a követ-kező napokon éreztem, már nincs bennem, ami ellen küzdenem kell. Most már csak(!) vigyáznom kell magamra, helyesen élni az élete-met. *Az Úr a rettegés, a félelem szintjét elviselhető mértékűre csökkentette.*

Az utókezelést 'vezérlő' professzor úr maga is beteg. Évtizedek óta harcol a kór ellen. Mindezt később részletesen is megosztja velem, azért, hogy mozgósítsa az én erőimet. *Az Isteni Szeretet* most rajta keresztül *nyilvánul meg*. Aztán elmondja, átnézte a leleteimet, a műtéti, labor- és egyéb jelentéseket. Kijelenti, hogy a most indított, általa kezdeményezett utókezelés túlbiztosítás. Nincs rá feltétlenül szükségem, de plusz biztonságot teremt. Amennyiben nem kívá-natos mellékhatásokat észlelünk, abba fogjuk hagyni. Újra van le-vegőm, életterem! Nagyon nem mindegy, hogy aláveted magad egy erős gyógyszerkúrának, ami feltétlenül szükséges, csomó kelle-metlenséggel párosul, ráadásul kétséges az eredménye. Vagy lé-nyegében orvosi javaslatra, de a saját elhatározásod alapján vállalsz plusz megpróbáltatásokat. A Teremtő ismételen jó irányba terelte az orvosok gondolatait, mozdulatait. *Az Isten újra rám mosolygott.*

Az igazság érvényre jutásához elengedhetetlenül szükségesek vol-tak — és a jövőben is szükségesek lesznek — azok az orvosok, akik a gyógyításomon fáradoztak. Szerencsémre az *Úr a legkiválóbb orvo-sokat állította mellém*. A sebész, a belgyógyász és az onkológus pro-fesszorok, de a fiatalabb kollégáik is a területük legkiválóbb, gyak-ran nemzetközileg is elismert szakemberei. No persze, az egyetemi kollégának kivételezett figyelemben volt és van része!... Igen, bizo-nyára a kitüntetett figyelem a professzor kollégának is szól, de a hosszú hetek alatt meggyőződtem arról is, hogy az engem kezelő orvosok szinte mindegyike bármelyik betege esetén is ugyanúgy járna el, leg-feljebb az időnkénti személyes hangnem változna. A „kivételezett-séghez” az esélyt az adta meg, hogy a Teremtő már korábban is mel-lettem állt. 40 évvel ezelőtt a jelenlegi munkahelyemet jelentő intézményben — pontosabban az előd intézményben — kezdtem egyetemi hallgatóként, majd a végzést követően nagyon kemény ok-tató-, kutatómunka révén jutottam el az egyetemi tanári címig. Mind-ezt tettem nem egyszer vezetőként, iskolateremtőként *az Úr kegyel-me segítségével*. Most, amikor nagyon nagy szükség volt rá, a Teremtő a szakmailag legkiválóbb és a legelőnyösebb emberi tulajdonságokkal rendelkező orvoscollégákat irányította hozzám. Igazi orvos egyéni-ségeket adott nekem az isteni szerencse. Jó részüket korábban sze-mélyesen nem is ismertem. Persze ismertem a folyamatot mindvé-gig a háttérből irányító és kontrolláló professzor urat, és a bizalmamat teljes mértékben élvező kiváló belgyógyászt, akinek a megnyugta-tó reális, hiteles véleménye szinte naponta segített. Továbbá szeren-

csém volt, mert a bajaimat, félelmeimet meg tudtam osztani a baráti körömbé tartozó elismert orvosokkal. De talán az sem véletlen, hogy az Úr az embernek milyen barátokat adott. *A Teremtő általuk, az ő hangjukon is meg tudott szólalni*, így adva gyakran erőt, nyugalmat. Szerencse, kivételezettség? Azt gondolom, az Isteni Gondviselés bizonyítéka.

A gyógyszeres kezelés első fázisát követően egy a szűkebb ismeretségi körömhöz tartozó kardiológus is átnézte a kórtörténetemet. A legutóbbi napok rossz élményeit hallva ő is csinált egy EKG-t. Az önmagában sem volt megnyugtató, és eltért a korábbi leleteredményektől. Azonnal konzultált az engem felügyelő belgyógyással, és az infarktus kizárására sürgősségi vérvételt kértek. Az eredmény negatív lett. Azaz, a szívizmaid nem károsodtak, de az akkori pozitív kép, majd a gyógyszer kiürülését követően az egy héttel későbbi kontroll kardiológiai vizsgálatok negatív eredménye rámutatott, hogy a gyógyszeres kezelés súlyos következményekkel is járhat. Sokadjára *tapasztaltam meg az Úr végtelen türelmét és gondoskodását*. A Teremtő már hetekkel korábban tudtomra adta, és én meg is éltem, hogy az Ő kegyelméből a kiváló sebész segítségével a szervezetemből eltávolított minden káros, kóros, gonosz sejt. Másrészt az onkológus professzor úr a kezelés elején elmondta, ez egy kiegészítő biztosíték, de nekem nincs feltétlenül szükségem rá. A Teremtő emlékeztetett és figyelmeztetett. Engem és rajtam keresztül, de közvetlenül is a kezelő orvosokat. Az egészségem, az életem ellen már ne tegyünk! Az Életre figyeljünk, az Életbe való teljes visszatérésemre! *Az Isteni Szeretet végtelen.*

Epilógus

A korábban már többször leírt kellemetlen tünetek érzékelésekor emlékeztettem magam az alapos vizsgálatok megnyugtató eredményeire, megkísértem nem odafigyelni, és főleg nem pánikba esni a szapora szívveréstől és az ilyen-olyan izomfájdalmaktól, de próbálkozásaim nem mindig jártak teljes sikerrel. Aztán az MTV egyik vasárnap délelőtti vallási műsorában az evangéliumi tanítás révén *ismét üzent az Úr*. Jézushoz egy már minden reményét elvesztett apa sietett, akinek fiát néma lélek szállta meg. Jézus meggyógyította a fiút, de egyidejűleg megrótt a tehetetlenségéről panaszkodó tanítványait és az apát, mert nem elég erős a hitük. „Ó, te hitetlen nemzedék — válasszolta —, meddig maradjak még körülöttem? (...) Ha valamit tehetsz?... Minden lehetséges annak, aki hisz.” (Mk 9,19.23)

Így gyógyít meg engem is a Teremtő. A kór, a betegség kiűzésén túl visszaadja számomra a hitet. Ember, ne aggodalmaskodj, higgy bennem, higgy magadban, az erőidben, akkor meggyógyulsz! Gyermekként Jézuson keresztül jutottam el az Úrhoz. A Teremtő ezúttal Jézus szavaival mondta el számomra talán a legfontosabbakat. Az Evangéliumot idézve az apa válaszát vallom: „Hiszek! Segíts hitetlenségemen!” Segítségeddel meggyógyulok, és Általad újra meg tudom találni belső nyugalمامat, békémet.

Debrecen, 2011. április 15.